

Anyám háza

Ez a város, ez az utca
Nekem olyan ismerős,
Érezem, ha régigjárom,
Hogy az emlék mily erős....
Ebben van a kis fehér ház
Annyi nagyobb, szebb között...
Aldd meg Uram ezt a házat,
Aldd meg ezt a küszöböt!

Láttam Őt a szegénységben
Amelyre büszke vagyok, —
Láttam Őt a boldogságban
— Most is lelkemen ragyog —
Láttam Őt balsorsban, gyászban,
Anyám könnyező szemén,
Óh az áldó, sujtó Istent
Sokat, sokszor láttam én.

Gyermek voltam, kicsi gyermek:
Mi az élet? nem tudám;
Ott repült a kicsi házban
Egyik nap a más után.
Mindenik nap meg volt áldva
S uj örömbé öltözött —
Aldd meg Uram azt a házat,
Aldd meg azt a küszöböt!

És abban a kicsiny házban
Megtanultam: hogy a föld
Csalfa, hazug, bura-fényre
Egyaránt álarcot ölt,
Hogy valóság, szilárd támasz
Egy van csak a föld fölött...
Te, óh Uram... áldd meg, kérlek,
Azt a házat, küszöböt...

Volt a háznak udvarában
Egy piciny, parányi kert;
Mint virága, úgy nyílt lelkem,
Napról-napra, fényre kelt,
S mint a rózsák nyílt kelyhébe
Harmat — szállt belé a hit...
Aldd meg Uram azt a kertet,
Aldd meg pici bokrait....

Ott tanultam, hogy az Isten
Hogyha Őt hiszed, megáld,
Meggyógyít az égi kézzel...
Mely imént sujtón talált...
Engem is sujtott keményen,
De megáldott azután,
Meg ezerszer... vagy nem él-e
A kis házban jó anyám?

Abban munkált gondos kézzel
Gyomot irtva jó anyám,
Anyakéz a gyermekszívből
S kertben gyomot nem hagy ám!
Azért hittem én s reméltem
Ottan mindenek fölött...
— Aldd meg Uram azt a házat,
Aldd meg azt a küszöböt!

S ha családom kis körében
Végig nézek multamon,
Melyen ahány istenáldás,
Ugyanannyi könny vagyton,
Fölmerül a kis ház képe
Gyermekálmaim között —
Aldd meg Isten azt a házat,
Aldd meg azt a küszöböt!

S akit sokan megtagadnak,
Balgák, vakok — láttam én
Ott abban a kicsi házban,
A jó Istent!... Könnyedén
Ne nevesse e nagy szóra
Senki! úgy van, láttam őt!
Őtet, kinek keze áldja
Azt a házat, küszöböt.

Tartsd meg, hiszen elfeledtek
Engem ott már, csak e ház,
Meg az istenáldott lélek,
Aki abban ott tanyáz,
Az anyámnak szíve őriz,
De az énnekem elég,
Aldd meg Uram, áldd meg őtet,
Aldd meg az Anya szívét...

Tán még egyszer visszatérek
 Bura, jóra? nem tudom...
 Végig megyek új- meg újra
 A jól ismert utakon,
 Hogy azt kérjem, ha megroskad
 Térdem a küszöb fölött:
 Aldd meg Uram ezt a házat!
 Aldd meg ezt a küszöböt!

Váradi Antal.

SZAVALÓ-KAR

Az anyasziv

Irta: Nagy Méda

Ezt a szavaló-kart úgy állítjuk össze, hogy a magasabb hangú leányokból válogatjuk ki az *I. kart*, a mélyebb hangúakból a *II. kart*, a magasabb hangú fiukból a *III. kart* és a mélyebb hangú fiukból a *IV. kart*. Ezenkívül kiválasztunk az *I. karból* egy szót (lehetőleg *csengő* hangú leány legyen), a *II. karból* is egyet, a *III. karból* háromat (jelzésük: *III. Szóló*, *III₁/III/2*), végül a *IV. karból* kettőt (jelzésük: *IV/1* és *IV/2*). A szavaló-kar felállítása úgy történik, hogy a vezető a karral *szemben* áll, az ő *bal* karja *felül* áll szélén az *I. kar*, tőle jobbra a *III.*, ettől jobbra (a vezető jobb karja *felül*) a *III.* és a jobb legelső helyen a *IV/1* kar. (A csillagok szünetet jelentenek, annyi másodpercnyit, ahány * van.)

A szavaló-kar kezdetén a *III. kar Szóló*-ja mondja be a költemény címét és íróját. (A kar-ok nincsenek megjelölve, csak a Szólók. A hangsúlyos szavak *cursiv* vannak nyomtatva.)

(Fájón, szomorún.)

III.	Mindenütt munka,* gond!***
IV.	Gond* és munka!***
III. + IV.	(ff, majd lehalkul) Kevés a kenyér!*** A kenyér
kevés***
III. Szóló:	Az arcokon ránc* és szenvedés***
III. + IV.	Az arcokon ránc* és szenvedés***
IV. Szóló:	A szemekben félelem* és rettegés* a holnapért,***
III.	A holnapért***
IV.	A holnapért!***
I. + II. + III. + IV.	A holnapért!***

(Szünet.)

* * *